

~~enato~~

V l a d i m í r   E r k e r

K o s t r b a t é   p í s m o

Veliké smavé listy pro které nevidíme
a pro něž svíčkou zhášíme tmu

+ + +

A tichem se zas budu ptát
proč ta tíha v smrt je ohýbána
Až větry začnou vát
    svůj hlas smírím s oblohou
jež táhne do neznáma

+ + +

Tak dlouho hledali
pod každým paprskem
pod strmým křikem
jimž jakoby dna pomlky
když už ne ticha
dopídit se chtěli

ZASTROPENÍ OZVĚN

Tak dlouho tápali
až se dohmátli šera skrz cíchy mlh
bělmem tmy
a lampou noci

PODZIM

Je slyšet

pád listů při zemi rudými ústy se smát

o kůrku dní námrazu zaskřípat

dým zrcadlit povětřím plechových plic

Dnes srdce mi hoří v plamenech

Vzpomínáš

Chvíle drobila čas

Zem se sklonila a svět se uzavřel

Tep srdce rdousil vdech

Už nevidět jednoho člověka

Prošel jsem alejí kde se změnil svět

NESPAVOST

Večer hvězdou přibitý na čelo zdi
do níž čmárá ruka šípku

Neptej se
stejně se nedovíš
proč vítr listuje stránkami okenic
a hmatá svíčku
když dočtls bdělé nic
až k záhleví svítání
po ořízku

V čirých pramenech svůj polámaný zrak
teď rovnáš do slunečních dlah
jež křísí uhořelé paže stěn

A den na oblohu zas maluje
svá temná znamení

A aniž bys oka zamhouřil
večer koutkem řasy sotva rozetkaný
ramenem tmy už tlačí
ticho k uléhání

Z tmy blikají dvě lampy očí

SEN

V závěji lůžek
prameny všech roztálých srdcí

Kroky jak stříhnutí nůžek
když vzdech
v zapomenutých zdech
pod přehozem noci se krčí

Pak v přízraku chvil
kráčely roky při pokraji cest

Plachtovím víček nanovo bdím
A v dálce pád
a křídlo náznakem letu
kynou blíž roztálým oknům hvězd

DEN ZA DNEM

Se spěchem a s prázdnou dlaní
Blíž novým dnům a rozpukaným skráním
Do lůna větrů rozevlátých domů
Blíž snům když se kladou na mé spánky
se navracím

To v plameni jenž cestu mění v prach
Přes paži sklouzlou po mé tváři
Přes kříže hvězd a srdce v kameni
Přes paměť zvonů dávala jsi znamení

Přicházím

Má hlava v zrcadle rozespalých dní
Stále zde stále na odchodu
hluboko uvnitř zní vzplanulá závěj bolu

Světlem se ztrácím

STÍNOHRA

Už nevím zda zem soudila mne
či ty kteří ji leželi
či hnětli pro svůj obraz

V pokoji kde kouty leštil rukáv stínů
a prsty hrály slovo ze dne na den
už odezněl výkřik tkaný na plátne zdí

Jen letmá čmouha mezi oknem a zrcadly

A jenom ty jsi bloudil ulicemi
a ruku v níž nelze nic udržet jsi kladl
na srdce
a pokládal je za přístav

Ty a přitom já
když oknem se vkrádá tma
a větru v patách nové vstříc

+ + +

Čekám a dosud vzdálený
rámem své chůze převracím svršky cest

Čelem k životu
na břehu kde čas vrávorá
jak výkřik ozvěnám daný na pospas
jen slovem kráčím po naplavené tváři písku
kde zejí ústa
kam se noří ústa
kde není čas umírat

Pod netečným nebem stíny pokrytá
sama zem nanovo vyvolená

Odhalený rozpálenou přídí slunce
zas kráčím po temeni dne

CHLÉDNUTÍ

Všechna radost na vratké přídí
houpá se dál

Pobřežím světa pozvedlé vrásky cest
a k tomu se z dálky zpívá

V přístřeší víček
zrcadlem bělma
křísí se prach

A prst - nevidomý chodec
ukazuje k nám
a přitom se vzdaluje
co krok to lehký otřes krve

+ + +

Má sítnice

jak nevěsta je plavá
když odírá si záda
o sluneční líc

Má sítnice

jak letný útek kštice
do níž tká mé bělmo
paprsky na podélno

Má sítnice

jak doutnající vích
Jak střep svítání
když skřípne ti o střevíc

BÁSEŇ

Zavadí-li mysl o paty dní
je vratký krok
zvednutá hlava
pohled jenž zírání světu do večera
a prší na slova stulená na jazyku

Jejich štěstí se hřeje v rukávníku mlčení

MEZIDOBÍ

Na podzim
do zpuchřelých krajk smíchu
řeže sám čas
a ostrá hrana svátých listů

Bylo zle a hůř bude ještě
říkalas
když o hmatník střech
dozněla ukroucená struna deště
a nad úpatím smlčeného děsu
vzešla planá tvář slunce
s ledem ve vráskách účesu

ZATMĚNÍ

Ve všech oknech, kde přítmí prosilo o milost, zažehli slunce večera.

Temné chvíle, zrazené útržkem veselí, pádily ztajenými domy, jež je převracely na ozvěny. Jejich samomluv, s nádechem večera v ústech a s touhou až k nepodobě, se změnil na výsměch. Výdutě schodů hostily změny chůze od chvíle škobrtu až po přešlap.

S očima k zemi

hleděli jsme blíž dětským hrám

S očima rámovanýma smutkem skla

hledíme ke hvězdám

+ + +

List listem svléká strom
Kytice nahých prstů zimy
Slova jako puklý hrom
    jenž tichu odmlouvá
anebo překřičené stíny

+ + +

Noc hmátla pe dveřích
a zhasla luně svíci
když právě pročítala zem
Svým pohledem
slunce rozčíslo nebi černou kšticí
Z oken je slyšet plakat smích

Bez jediného hnutí brvy
déšť stojí nad městem
a omývá ho krví

+ + +

Světlo jde mře a zhasíná

Dnes

v mém těle všechno spí

V nohách klečí únava

Leďové štíty střech už stršásly sníh

O veřej srdce skřípla krev

Motor plic zas chytá svůj druhý dech

Ticho na prádelní šňůry ucha věší smích

Mezi víčky v nichž se dní

vidím tvůj stín usrkávat z tmy

+ + +

Svým paprskem slunce sešívá noci víčka
a dech jara bloudí vlnobitím par
A zatímco spíš
tvůj sen tu leží na marách
a nevíš
nevíš jak daleko je do zítřka

Ledové štíty střech už strásly sních
O veřej srdce skřípla krev
Motor plic zas chytá druhý dech
Ticho na prádelní šňůry ucha věší smích

Mezi víčky v nichž se dní
vidím tvůj stín jak usrkává z tmy

MEZIDOBÍ II.

Nebe se pne a stáčí déšť
Prach srostlý s blátivem
kapkám a krajkám pěn
zas vyčítá svůj vzhled
Z dálky paprskem
a odtud k tmám
hrom tichu domlouvá
V korunách stromů vítr rozčesán
průsvitnou dlaní listů

I TENTOKRÁT

Je slyšet vbíhat sem chlad
v patách vrat
šeptem přibouchnutých

A polím jež se ježí
a zvonům ze všech spěží
už tichem zarůstají ústa
už sněhem narůstá břich
A zatímco spíme
všechno se mění
vše je jiné
když mřížemi prochází poslední nákupčí
ticho neprodejné

V ozvěnách hlasu který dřímá
Ve štolách času bez světla
Poslední hvězda prudce stéká
okapem nebi do vlasů

Nitro zebe

MLUVIT A NEDÝCHAT

Na vahách osrdí jež bloudí sem a tam
v kořistech ledového citu
roztáleného smíchu
a slov bez roušky bez úkrytu
píseň kterou nesložím
tíseň kterou znám

Vím

To doutnající oči víc a víc
tonou v temných zákoutích
Oči prahnoucí po doušku světloplachých svic
A taky slova
Ta smavá a temněrudá mluva
slinou škobrtlá o naději

Tachvíle minula

Ta chvíle není

Zůstaly vzlyky slova z písmenkové pěny

KŘÍŽEM KRÁŽ

Je tento svět
kam rukou nedosáhnu
od prázdných dveří a pak dál
a potom zpátky k tmám
na zasněženou římsu hvězd

To není zpěv
V tom domě z jeho druhé strany
Pod víčky dne
a strmou plání skráně
Jen vnitřní žár
Ten žár jenž větru krátí dech

Zní noc

A v ní dveře jež nás dělí
Své opony na prach drolí čas
Ruce osiřely

Ticho v nás
zpíjí se do dna samoty

Poznámka:

Výbor je pořízen ze strojopisné a rukopisné sbírky básní MLUVNICE TÍCHA /1977 - 1979/.

OBSAH

Veliké smavé listy...
A tichem se zas budu ptát...
Zastropení ozvěn
Podzim
Nespavost
Sen
Den za dnem
Stínohra
Čekám a dosud vzdálený...
Ohlédnutí
Má sítnice...
Báseň
Mezidobí
Zatmění
List listem svléká strom...
Noc hmátla po dveřích...
Světlo jde mře a zhasíná...
Tvůj stín vidím usrkávat z tmy
Mezidobí II.
I tentokrát
Mluvit a nedýchat
Křížem kráž

Poznámka

---

e n a t o

p e d z i m

' 8 4
